

NORSKO 2004

TJ SOLIDUS

KRONIKA ZÁJEZDU

Pátek 27. 6. 2003-07-20

Přibližně ve 2 hodiny jsme se takřka všichni účastníci akce sešli u budovy Fyzikálního ústavu v Cukrovarnické ulici. Nakládali jsme kola, lodě a ostatní předměty. Během toho se nestalo nic zaznamenáníhodného, takže snad tyto 3 hodiny můžeme shrnout tím, že jsme v 1/26. byli zcela sbaleni do autobusu. Vlezli jsme tam sami a vyrazili jsme. Vzhledem k tomu, že na zadní pětce sedadel byla zavazadla, nevyšla na všechny – jeden člověk musel sedět v uličce. To tak nevadilo, protože tam jsou bedny. Někdy v podvečer jsme v České Lípě nabrali Vojtu s Martinem Paterou. Několik hodin poté jsme přešli do Německa. O tom není moc známo, protože většina lidí už spala, nebo se spát snažila. Dál jsme se přesouvali po Německu...

Sobota 28. 6. léta Páně 2003

00:00 Drážďany – Akce: Nyní již veškeré a kompletní osazenstvo čítající dokonce i Vojtu i MARTINA! se líně povalovalo v naší luxusní limuzíně. Upadlá a ponurá nálada obtěžovala několik neustále obtěžujících a zarytých odpůrců našeho oblíbeného nočního sportu (ne toho, toho jiného přece... žejo?). No nic. Nakonec se dokonce i nám povedlo zabrat a po několika tisících ovečkách jsme rozlepili víka – hle: plocha, strom, plocha, větrná elektrárna, plocha, voda, jeřáb. Hele: Rostock. Střih!

05:30 Rostock: Akce: Náš chatrný stroj pln rozespalých těl se vnořil do útrob chatrné železné velryby (vždycky mne velice zajímalo, jak může železo plavat¹). No nic. Na celé cestě bylo všude mnoho zaznamenáníhodných poznatků. Začal bych nejdříve u toho, co jsem poznal jako první: to splachování na záchodech mi připomínalo laciné sci-fi. No, ale moc krásně to vcucávalo (velice mne zajímalo, kam to asi padá – že by měli žraloci hostinu??). No nic. Další zajímavostí byla samozřejmě paluba: 1. poznatek → hurá moře, hned ale následoval 2. poznatek → sakra zima... A tak jsem šel pryč... a čeho jsem si nevšiml? Tedy čeho si Jiří nevšiml? V Ďůty-frí (kül a in = frikulín) měli skvělý Tuborg Plzeň z Dánska za 9€... no neber to. Tak jsme to vzali. A hned ve 3 exemplářích. A taky jich bylo 24 v jednom.

No² a to asi bylo všechno pánčto po holdování hygieně (grogodýl se z výšin přecejem nezdařil, budiž mu země lehká!) nám zavřeli Ďůtyho a museli jsme zpět ke kočárům.

Vyjelo se. Střih!

nevim:nevim Pláž – Akce: Hurá. Konečně moře. A blízko. Stále se sice negrogodýlilo, ale alespoň jsme místo slibovaného čůrání poznávali plody moře. Velice poučné bylo zkoumání četných medúz – víte, že fialová medúza je natrhlá a žahá a bílá je fakt v pohodě jako... No, každopádně, když člověk vezme medúzu a rozetře jí mezi prsty, tak vyteče hromada slizu mezi prsty³. Byla to veliká legrace (ale ty medúzy už byly vážně mrtvé předem). Střih!

asi 11:nevim Kodaň – Akce! Město autora četných velmi dramatických a místy až naturalistických pohádek láká návštěvníky četnými kulturně-historickými pamětihodnostmi KHP (kultur-historische Sehenswürdigkeiten KHS) jako například Malá mořská víla nebo Tivoli, nebo Hrad, nebo Věž... No, po pravdě, nenavštívili jsme ani jedno z výše jmenovaného, zato jsme ale navštívili mnoho jiných. Třeba nějaký palác (Vojta tvrdil, že je královskéj, ale to bych mu fakt nevěřila). Bylo tam hrozně moc zajímavých věcí – plot, lešení, písek, dlažební kostky a jedna naprosto vychytaná fontánka, ve které se dalo běhat.

¹ Plave, protože je to čarodějnice! Upálit!

² Toto je 2. část, psaná černým inkoustem (Horor na pláži)

³ To vymyslel Martin...

Další věc, kterou jsme navštívili, byla pěší zóna (měli tam perfektní vrtulničky s balónekama a Jakub pořád opakoval, že to nemůže takhle fungovat). Jinak byla pěší zóna hrozně narvaná lidmi, kapelama a lidma, co si hrajou na sochy. Fakt divná věc byly záchody v Maku. Odporně malé místnosti a navíc všude rozházený kousky papíru → PSYCHO (to jsme totiž nepochopili, ale všude v Dánsku to tak prostě funguje). No já to zkrátím. Pěší zónou jsme došli k busíku a protože jsme měli moc času, stavili jsme se v jedné takové romantické zahradě. Precizně střížený trávníček i lavičky (což jsme zjistili, že je v Kodani vzácnost) a budova vyzdobená svastikama (kluci sice tvrdí, že to byly hákové kříže, ale já jim nevěřím).

Poznámka: byla zjištěna velmi důležitá zajímavost, že kapela peruánských pěvců se přesunula z Hradčanské až na turné do dalekého severského kraje. No nic. (Loni na jaře byli na turné v Barceloně – Jirka).

Již čtvrtým inkoustem a nevím kolikátým stylem písma pokračujeme v naší zábavné estrádě, stejně nudně, jako plynula další cesta. Autobusem. S přívěsem. Projeli jsme i lesem. Stříh! (A poslední pasáž vystříhnout!!!)

kolem 18:nevím Jezero u Naverstad – Akce! (PPPPPPPP) První podařený paratroop pražské požitavelsky pivní party proveden zde (pro bubeníky a ostatní: v tom místě na začátku odstavce) a začal sám svět starý boj o lokaci našich luxusních futuristicky a někdy i artisticky vyhlížejících přístřešků. Rum by bodnul! Zima byla a komáři žrali. Laskavý čtenář promine, ale dovolím si ještě jednu vsuvku: zkuste zatnout svaly, když komár saje :-)) (co bych ještě o onom historickém večeru napsal? Osazenstvo u táborového ohně za halasného hodování ještě halasněji popělo, popilo, no a bylo veselo. Aby také nebylo, když jsme započali s oblíbenou dětskou hrou na 6, seznamkou. Lidí mnoho, tváří méně, jmen nejméně. Sexistické a jiné mravně pohoršující výplody opuchlých mozků mi našťestí nedovolují, abych sem přesný opis zapsal. Chm! No nic. Prostě si to nepamatujeme, ale každopádně, kdo by nevěděl, že Martin rád souloží a Adam je úplně normální, ne? Dobrou noc. Grogodýl! Dobrou noc podruhé a už je alespoň proč... Grog bodnul!!!

Voja a Dáni.

Neděle 29. 6.

Má milá kroniko, musíme si postěžovat, neb nás již v 7:30 ráno vyhnali budíčkem z vyhrátých spacáků a pod záminkou hygieny nás vyhnali do neohřátého švédského rybníka (Naverstad). To jsme ještě netušili, že tomu bude tak i všechny dny následující...

Tento den začalo být rovněž uplatňováno „právo wett(a)“. V rámci této milé povinnosti byly úvodem vhozeny dvě dívčiny, které se nehodlaly podrobit rituální skupinové vodní očištění.

Po snídani ze stále se ztenčujících vlastních zásob jsme se nakvartýrovali do autobusu a odtud nás tento přetížený koráb silnic vezl k nezřetelným norským hranicím, které jsme bez jakéhokoliv povšimnutí překročili. Jediný pokus o naše zastavení rozběhlým losem se nezdařil, a tak jsme dál pokračovali nekonečnou zalesněnou krajinou k vysněnému stanovišti. Dorazili jsme ještě za světla...

Nedělní večer byl korunován první ze zaznamenání hodných večerů – uzeným masem s bramborovou kaší. Pak následoval vodácký rychlokurz. Jsouce informováni o rozdílu mezi kajakem a raftem a pádlem jsme se vrhli do víru zpěněné řeky, už proto, že na břehu začalo hmyzí peklo. Ostatní na souši předváděli něco mezi tancem na oslavu slunovratu a záchvatem padoucnice. Nevyčerpatelné letky komárů a muchniček neustále útočily na vše živé. Vyčerpání večerními vzdušnými souboji jsme prchli do spásonosných pytlů.

Chrrr, chrrrr

... sakra, zase mě něco kouslo...

Jan T. & Šárka Lenochová

Pondělí 30. 6. 2003 po Kristu

Pokud si dobře pamatuji, den jsme (my stateční, co jsme hned tak neusli) zahájili grogodýlem těsně po půlnoci. Zklamáním pro nás ale bylo, že aktivní účastníci se dali spočítat na prstech jedné nohy.

Po jasné a krátké noci nás nekřesťansky vzbudili asi zase něco okolo 7:30 a tím pádem se náš spánkový deficit opět o něco zvýšil. Zjistili jsme, že ty zxxxxvený mušky pracujou asi na směny, nebo neustále, protože žraly i ráno :@. Hned po snídani se naše seskupení rozdělilo na dvě části: na vodáky a cyklisty.

Cyklisté si měli dát na rozehrání asi 60km okruh po okolí, jak bylo naplánováno předešlý večer. Ovšem Jirka (velkej, dlouhej) nám naše plány překazil oznámením, že onen okruh je dvakrát tak dlouhý... Tak jsme popadli mapu jeli jsme jen tak. Bohužel, ještě před odjezdem přijela parta dělníků a oznámila, že na našem tábořišti bude meeting a postavili nám novou kadibudku se stolem.

Ale zpátky k výletu, plánovali jsme to tak asi na 40 km, ovšem v průběhu cesty se ona vzdálenost začala měnit ve velice záležitost. Jednou byla 40 km, pak 80, 70, 80, ... Nakonec, když jsme dojeli, na tachometru bylo něco kolem 90-ti a to i s jednou malou zajižďkou, když jsme netrefili cestu. Na rozježdění to bylo sice trochu víc, ale všichni jsme byli, až na bolesti kolen (Dany), otláčenou prdel a zápěstí (Helča), spokojeni.

„Vodáci“ místo na kola nasedli do autobusu. Nechali jsme se odvézt i s naším vybavením cca 10 km proti proudu řeky. Prvních 5 km mělo být „drsnějších“ a druhých 5 km převážně pohodíčka.

Odvážně jsme tedy osedlali své stroje a pustili se do boje s proudem. Jako první svůj souboj prohrála posádka deblu – byli to Jakub Mikolášek s Adamem Vavroušem. Hned potom se cvaknul první z kajakářů – Vojta Bartoš. No nic... pokračovali jsme dál. Přišly další peřeje a s nima další pády. Parádní kousky předvedli Vojta Bartoš s Tomášem Havlíkem. Oba výše jmenovaní se zřejmě úspěšně pokoušeli o „eskymáka“. K tomu se pořádně pomlátili, takže se rozhodli svoji jízdu ukončit. A aby toho nebylo málo, protrhl se raft. Osazenstvo 3 lodí se tak odebralo k silnici. Všichni byli pořádně mokří a hladoví, a tak opravdu potěšila štedrost okolo projíždějících turistů (Jana + Hanička Dlouhých). Posilnění sušeným ovocem jsme se nakonec dočkali autobusu, který přivolal Aleš Dočkal.

Zbytek se nakonec bezpečně dostal do tábora po vodě. Po obědě se nám na vodu nechtělo, takže jsme vyrazili na kola. Někteří dojeli až k jezerům, někteří to otočili dřív. Ale každopádně jsme se projeli poměrně pěkně.

Tomáš H. + Radek S.

Úterý 1. 7. 2003

Ráno, raničko jsme vstali, bříško si v řece smočili a hned nám na něm přibyly čtyři čerstvé štípance od komárů a jiné havěti. A tak PRAOTEC ČECH pravil: „Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným...“ Po delikátní snídani (jak naší, tak hmyzí) nám byla umožněna volba mezi dvěma programy: vodní smršť a nebo kola. Přirozený pud sebezáchovy a neblahé tušení, způsobené mrazením zadní polokoule lebeční nás předurčil ke KOLO-ZNÍ sekci. Cesta se před námi valila jako voda v rozbouřené řece, jejíhož proudu jsme se ovšem nedrželi. Ano. Jediný záludný aspekt, jenž nepříznivě ovlivňoval naše vnímání okolních luhů a hájů,

byl onen proslulý norský DEŠTÍK, v Británii známý jako DRIZZLING. Naši nekonečnou rozkoš z hermelínově se linoucího stoupání nám nečekaně překazili vodáci s expresním pokřikem. AHOJ a GET IN!

Ani nepočtená elitní jednotka, která v panické hrůze před hermelínovým oděrem smíseným s pachem sušícím se neoprénů vystoupala až na samý vrchol, neunikla ataku královské sýrové armády spásy. Smíšené žaludeční pocity nás provázely po celou cestu k novému tábořišti, které, jak jsme vzápětí shledali, disponovalo řadou předností:

- 1) Nulová koncentrace bodavého hmyzu nám umožnila prožít vcelku upokojivý večer.
- 2) stejně blahodárně nám posloužila i prostorná, v ústraní situovaná kadibudka, která statečně přečkala nápor našich střevních extrementů
- 3) všechny další faktory přírodní, jídelní i lidské jenom dále přispěly k všeobecnému blahu a spokojenému spánku účastníků zájezdu.

Středa 2. 7. 2003, něgde v Norsku, D.C.

- 7:21 ZULU Krátký kontakt se sluníčkem navázán
- 7:24 ZULU Krátký kontakt se sluníčkem rozvázán (na zbytek dne)
- 7:30 ZULU BUDÍČEK a ranní probuzení ryb koupelí (čistí se koupat nemusí)
- 8:02 ZULU SNÍDANĚ (o přesné podobě se informujte u šéfkuchaře)
- 8:36 ZULU Odjezd prvních „šťaslivců“ na vodu a úderná jednotka, stávající se z těch největších namakanců (Michal+Šudy a další) se pilně věnovala důslednému zewlingu => sbírání sil
- 10:46 Příjezd raftu a ostatních lodí, probíhá výměna posádky, nejúdernější jednotka se stále připravuje v klidu, zatímco andělé strážní se mohou přetrhnout
- ZULU
- 12:01 Dostává se nám improvizovaného obědu⁴, žel bez přání Vládi Železného a zajíce Zazi
- 12:15 Odjezd vybrané části na krátký cyklistický výlet, údajná vzdálenost: 9 km údajné převýšení: malé, jde přeci o cestu k jezeru
- 13:32 Opravdová vzdálenost: těžko říci, otočili jsme to, když nás to s**lo, opravdové převýšení: velké, za strmost kopce by se nemuseli stydět ani Ukrajinci, pokoušející se o rovnou zeď => tlačíme kola do kopce jak důchodci, nálada díky všudypřítomnému dešti klesá
- 14:02 Příjezd II. skupiny, stále bez katastrofy a příprava na jízdu skupiny III, jejíž součástí jsou i již zmínění namakanci, bez jejichž všeobjímající moudrosti a vodáckých zkušeností by plavba nemohla dopadnout tak hladce
- 14:25 Nasedáme do Třestikostu Deluxe ala naší Karosy a hurá na vodu (zbytek se věnuje odpočinku)
- 14:41 V jakémsi kempu úspěšně somrujeme vodu
- 14:46 Sundáváme spravený raft a pro šoféra Pálavu a kajak pro Martina
- 14:48 Po menší komplikaci při snášení raftu k řece (díky nešikovnosti nižšího palubního důstojníka) nasedáme do raftu
- 14:49 ODJEZD (kormidla se ujímá Jirka Dlouhý)
- 15:02 Jízda probíhá bez komplikací, kormidelník chválí posádku
- 15:03 Jízda stále probíhá bez komplikací, kormidelník je spokojen
- 15:04 Jízda stále ještě OKá, kormidelník nabírá optimismu
- 15:05 Doposud fádně bezproblémová jízda je narušena malým incidentem, kdy po

⁴ jednoduše nevíme, co to bylo

- bočním nárazu raftu na OBROVSKÝ kámen dochází k chvilkovému vyloučení člena posádky Michala ze hry (pozn. 2. autora, neboli spoluautora: po bleskovém zhodnocení situace jsem se bez ohledu na hrozící nebezpečí hrdinně vrhl do divokých vod, abych uvízlé posádce pomohl dále pokračovat v jinak až nudně profesionální jízdě... Superman)
- 15:06 Máme Michala, ale uplavalo nám pádlo (Eldera)
- 15:07 Bleskurychlým zásahem se nám podařilo dostat z rozbouřeného živlu zpět své pádlo a dokončit jinak bezproblémovou jízdu.
- 16:01 Raft přijíždí, cyklisté odjíždí
- 16:11 Zlé zprávy nesou se od šoférů – zprovoznit se nedaří naši káru. Nejvyšší kurs je vypsan na spojku, ale i bookmakeři se někdy milí, příčinou je vadný systém ABS, který s ledovým klidem odpojujeme (pozn. redakce: kdo neví, co je ABS, odkazují na článek v časopise Auto-moto 14/03)
- 17:01 Raft se suší, cyklisté jedou, autobus opět jede
- 18:17 Podává se večere (klobása s fazolemi). K nevoli všech zúčastněných se nevydávají přídavky, jelikož z neznámých důvodů nedorazila cyklistická sekce
- 18:18 Cyklisté stále nedorazili, tudíž přídavky se nevydávají
- 18:19 Cyklisté stále nedorazili, tudíž přídavky se nevydávají
- 22:31 V době, kdy nás již přídavky nezajímají, dorážejí cyklisté. Všichni se dohadují o pravé příčině zpoždění. Kolují různé zvěsti, zaslech jsem i cosi o mejdanu s norským SJETYM či návštěvě PUTYKY, ale pravda byla prostá: zakufrovali, ztratili se, ale nakonec sebe i cestu našli.
- 22:40 Pár vyčerpaných cyklistů se vzdává své porce, ale zájem ne nevalný
- 23:12 Vzhledem k únavě se rozcházíme do našich balónů (které se díky fazolkám stanou brzy horkovzdušnými)

Za telefonickou konzultaci děkuje redakce majoru Harmonu Rabovi. Všechny postavy, jména i skutečnosti jsou smyšlené, podobnost se skutečností je čistě náhodná a nechtěná.

Michal + Šudy

Čtvrtek 3. 7. 2003

Takový ty plky, jako že byl budíček nepříjemný a snídaně dobrá ani psát nebudu, protože je to spíše formalita, než přínosná informace. Ani nebudu předstírat, že vím, co bylo k jídlu, a přistoupím rovnou k věci.

Na programu byl první pěší výlet na horu Hoge Ronden (2145 m.n.m.) s celkovým převýšením 1 h (hadr) – hadr jako kilásek – prostě kilometr. Ráčná zrovna házela jedenáctou, když jsme vyrazili z chatky, kde nás vypliv busík (P.S. Skupina 3 odvážlivců se vydala na úplně jiný výlet – na kola (zapsáno po pátku)).

První tři a půl hodiny (tedy než jsme se dohrabali k pěknému jezeru) se nic moc nedělo. Prostě klasika – nezajímavý a fádňí terén, občas sníh, občas jezero, občas ovce, občas déšť, občas tsunami. Lidi nedělali nic neobvyklého – povídali si o sexu, zpívali neslušné songy, podráželi si nohy a funěli při náročných výstupech.

U jezera jsme se najedli (mám pocit, že byl kuřecí řízek s broskví a s nedovařenýma bramborama + polárkový dort a jahodový koktejl :-).

Potom, co Jiřík dopil poslední doušek šampusu, rozdělila se tlupa na dvě skupiny: na ty vostřejší a na ty drsnější. Vostřejší část šla zpátky k busu a ti drsnější (samozřejmě pod mým

velením) si utáhla opasky a hrdinně se vydala čelit četným nebezpečím; vyrazili jsme cestou necestou k našemu vysněnému cíli a poprat se s tou drsnou matkou přírodou, která ZDE – na tomto místě – ukázala své ostřejší zoubky. Vrhli jsme se směle vstříc našemu osudu a dokud jsme nedosáhli vrcholu (ne vyvrcholení), tak jsme se nezastavovali – samozřejmě nepočítám pauzy na svačinu, lidské potřeby, několik partiček mariáše a pár okružních procházek po okolí. Někdy jsme urazili třeba i 50 metrů, než si odpočali kvůli absolutní ztrátě zájmu.

Na a přece, po 2 hodinách cesty, jsme spatřili cíl. Na vrcholu foukalo tornádo, padaly kroupy velký jak medicimbál, ale my jsme byli v pohodě, protože máme větrovky. Nejlepší ovšem bylo, že tam Honza vytáh svůj skvost. Samozřejmě mám na mysli flašku Rumu. Jakmile jsem ji zvěřil, zaujal jsem smutnou grimasu muže, který se snaží narovnat vejvrtku pomocí telekineze a požádal o doušek. Ach ten zahřál! Cestou dolů jsem zvolil tempo leoparda, který si není jistý, jestli o půl kilometru dál nezahlédl poloprázdnou plechovku kočičího žrádla. Sestup byl dosti namáhavý. Rozhodl jsem se tedy, že s sebou nebudu tahat zbytečné suvenýry a tak jsem odhodil oba šestikilové nerosty, které jsem měl přivázané na batohu dračí smyčkou. Kameny byly nebezpečné a nebyl problém si vyvrknout kotník. Od jezera už byla cesta zase jenom nudná. Bolely mě nohy (šťval mě celej svět, rozhodl jsem se spáchat Tequila death), tak jsem zavolał vrtulník, který mě odvez k busu.

Tam nás čekala pohotová služba (Šudy + Čulík), která nám připravila chlebičky s proleželou hermelínovou pomazánkou... Dala na ně plátek šunky a vajíčka a ledabyly posypala kaviárem. Tím jsme se nažrali k prasknutí. Večer jsme nemohli sehnat pětihvězdičkový hotel s bazénem a tak jsme to zapíchli ve škarpe u silnice, kde jsme rozdělali stany. Večeře také byla vydatná. Pak jsme prosekali led v řece a dali grogodyla. Po půl hodině chytání bronzu na kře ledové nás to přestalo bavit a šli jsme spát.

Extra výlet (pokračování čtvrtka)

My tři odvážní (Adam D., Radek, Ivana) jsme se rozhodli raději pro cyklovýlet. Vyjeli jsme úplně opačným směrem, než všichni ostatní a kamenitou stezkou jsme se vydali pryč od autobusu, civilizace, jídla a pohodlných spacáků.

Cesta se časem změnila na asfaltku, z čehož jsme byli tak v šoku, že bylo nutné si dát pauzu, najíst se a vykoupat. Během této pauzy jsme vymysleli novou strategii – sjedeme z této silnice a vydáme se romantickou krajinou mezi troly a norské bojové kmeny. To se ovšem moc nevyplatilo, protože

všude se potloukaly krávy, ovce a Land Rovers,

dorazili jsem k jednomu statku (cca 50 krav, pár ovcí, 3 auta, kde se cesta změnila na travou zarostlou stezičku pustými pláněmi,

cestou jsme potkali baču (pravého Vikinga, soudí Ivana), který si hnal krávy. Ty krávy se nás ale zjevně bály, protože se rozutekly do okolí,

prošli jsme se louží. Od této chvíle jsme měli všichni úplně mokré boty.

Od teď byla cesta klidná, pročez jsme na místo srazu dorazili asi ve 20:00 hod a čekali. Ve 20:45 napsal Jiří „Přijedeme za hodinu“. To na nás bylo tak moc, že jsme museli zalézt do budovy místní střelnice a přečkat tam.

Adam D.

Honza a Martich Ch. – No občas jsem to trochu přibarvil, ale není to poznat :)

Pátek 4. 7. 2003

Jako každý den, i dnes jsme vstávali časně. Ranní odpor byl překonán pomocí KRŮSLI. Po zabalení všech potřebných i nepotřebných věcí jsme se vydali na cestu k očekávanému výletu. Autobus nás vysadil kousek za Dombasem odkud jsme pokračovali na kolech před vesnicí Andalsness. Cestou jsme sklesali asi 700 m přibližně na 60 km. Zdálo se, že cesta byla snadná, avšak protivítr mnohé komplikoval. Někteří jedinci (Honza D.) tak vyděšení pohledem na obědvající spolujezdce skončili v příkopě. Ostatní, co tuto kuriozitu přežili, v klidu poobědvali a vydali se dále na cestu. Roztroušené skupinky se různorychle přibližovaly k Trollí stěně. Někteří zde svůj výlet skončili, jiní pokračovali až na tábořiště. Občas se z polí vynořil Honza, což některé značně rozrušilo. Shodli jsme se, že to pravděpodobně bylo následkem pádu do příkopu. Samozřejmě nesmělo chybět plavkové vygrogodýlení (doporučujeme autorovi studium starých kronik, aby nepsal příště totální protimlvy – pozn. ed.) rozšířeného toku podél cesty. Dále jsme pokračovali až na tábořiště, kde jsme se setkali s autobusem. Po obvyklých přípravách ke spánku a chutné večeři jsme se vydali na očistu. Přes silné naléhání všech zúčastněných se nám povedlo z Jirky vytáhnout hru: Rozdělili jsme se do tří skupin, k dispozici jsme však měli jen jedny oči. Úkol byl jednoduchý – sesbírat 20 zralých borůvek, za které jsme získali sirky, pomocí nichž jsme rozdělali oheň a uvařili vodu. Dále čekalo jedno velké překvapení, když jsme se to dozvěděli, nevěřili jsme... Přeplovat silně proudící řeku s třemi suchými díly oblečení nám připadlo jako šílenství. Shudy to ví!

Lenka, Helena S.

Sobota 5. 7. 2003

Ležíme si po ránu,
na paloučku v lese
když Jirka, pln elánu,
se stanem třese.

Zajíc běží v lese.

Horem pádem do vody,
žene nás jak kvěrem,
spíme plni pohody,
na vodu mu ...

Ponožky si perem.
Snídaně je solidní,
vždyť polévka je grunt,
máme jí už kolik dní,
základem je Hund.

Dáme mnoho rund.
Čeká nás dnes stezka Trollí,
cyklisty i pěšce,
kolo, bota cestu drolí,
zafuníme těžce.

Do kopce se nechce.
Koupíte tu kůži losí,
nebo malé trolle,
to se dneska v Norsku nosí,
na bály i v pole.

To koukáš, ty brd'ó.

Vzhůru dolů, volá Jiří,
z kopce pouštíme se směle,
brzdové se špalky škvíří,
daleko je do postele.

Vítr fičí ze zadele.

Kam složíme hlavu,
nikdo nemá zájem,
máme pověst davu,
byť platíme nájem.

Proplujeme nájem.

Je to plavba po tom světě,
pádlo kámen mine,
jednou ale najde si tě,
krev se z hlavy řine.

Z Jitčiny či jiné.

A když přijdou peřeje,
raft se mění v sanitku,
než se Jirka ohřeje,
šití čeká na Jitku.

Dost už bylo požitků.

Jakub, Milena

Neděle 6. 7. 2003

Jirkův hlas je slyšet k moři,
jedním dechem stany boří,
„vstávejte vy obludy,
a rychle do vody“.

Přes kemp a půl paseky,
můžeme jít do řeky,
neb sprch jdou jen na Noky.

Zůstáváme špinaví,
vůbec nám to nevadí,
Milena už chleby řeže,
na něj tučňák od večere.

Oči valí norci malí,
jak naše grupa stany balí,
trajektem na druhý břeh,
nečeká nás žádný spěch,
11 kilometrů nahoru,
šlapeme do úmoru.

Pondělí 7. 7. 2003

Ranní rozjezd byl spíše pozdní (budíček +/- v 9 hod.), neb 6ti hodinové čekání předešlého dne bylo celkem vyčerpávající (někteří se ve stavu nejvyššího zoufalství vyhřívali na sušičce v kempu, jiní se snažili získat tělesné teplo sledováním volejbalového klání místní omladiny).

První názorové neshody vznikly hned při snídani, jelikož konzumace chleba s marmeládou kupodivu přesáhla konzumaci polévky, která, kromě toho, že byla, samozřejmě, grunt, byla myslím čočková...

V příslušném časovém odstupu jsme se postupně vypytlíkovali do busu za stálého očumování turistů, kteří se konstantě valili z trajektu jak z výrobní linky. V důsledku včerejších komplikací byl zvolen náhradní a odpočinkový program, proti kterému nikdo neprotestoval, protože stejně skoro veškeré osazenstvo busu chrnělo. Cestou krkolomnými serpentinami jsem zanechal vlek napospas dalším projíždějícím, kteří s ním, naštěstí, nakonec nevylepšili své stávající cyklovybavení. Dojeli jsme naší károu neznámo kam a jali jsme se šplhat k jakémusi místnímu ledovci, který sice v zimě sloužil jako lyžařské středisko, ale teď nás nepotěšil ani jedním provozuschopným záchodem.

Cesta vzhůru byla v zábavném duchu „kameny – sníh – sníh – kameny – sníh – a pak nečekaně kameny atd. Chlapci v sobě znovunalezli chuť a nadšení k dětským hrátkám a začali systematicky odstřelovat Čuldu, který neprozřetelně zůstal ve spodnější části stoupající skupiny. Vrchol však zdolali pouze ti nejsilnější (a ti nejnadšenější pro tuto činnost). Při sestupu se vrcholová skupina rozhodla použít sjezdovku, což se ale hrubě nelíbilo místnímu rolbaři, který se nejdříve přesvědčil, že všichni umíme anglicky a pak nás se slovy „get the fuck out of here“ laskavě vyprovodil ze sjezdovky stejnou cestou, kterou jsme přišli.

Sestup byl ve znamení „lyžování bez lyží“ a zvláště dříve příchozí nelibě reagovali na rozhodnutí, že „obědovečere“ se bude vydávat až před kompletně nastoupenou jednotkou (to jest po příchodu všech šplhajících). Zdánlivě obyčejné brambory s balkánským sýrem nakonec zmizely ve vyhladovělých strávnících proklatě rychle. Dlouhé hledání tábořiště bylo

Cestou počítáme krávy a hřebce,
lebkou po lebce,
jen fotit se tu nechce.

Do ledového jezera,
namáčíme kolena,
kvanta ovčích exkrementů,
zahradila naší cestu.

Orlí stezkou dolů s kopce,
přímou čarou mezi Němce,
Dani válí kotrmelce.

A pan doktor s holou lebkou,
nasazuje rukavice,
odjíždíme s depkou lehkou,
na trajekt do vesnice.

Adam

úspěšně zakončeno v jakémsi kempu v Gjeilo, který zřejmě svou pokosenou louku s vystříkaným agrárním oděrem přilákal i další české turisty.

Nebyli to ani naši „staří známí“ z Brna či Hronova, ale vlek prozradil nadšence z Adventury. Po kompletní debordelizaci busu, která však měla velmi krátkodobý efekt, se každý jal trávit večer po svém. Někdo měl ještě energii snažit se o napodobení volejbalu s fotbalovým míčem, někdo jen nakrmil nenasytný sprchový automat, a ti nejvytrvalejší do pozdních hodin využívali příjemného posezení v kempové kuchyňce ve společnosti kávy a čaje s rumovým bonusem. Hroživou vidinu zítřejšího 15ti hodinového výstupu na Galdhoppigen se snažili zapudit nepřetržitým proudem vtipů nejen o našich zvířecích kamarádech.

Silva & Kristýna

Úterý 8. 7. 2003

Mise:	Výstup na Galdhoppigen
Cíl:	Nejvyšší hora Skandinávie – Galdhoppigen (2469 m n. m.)
Podmínky:	Mírně nepříznivé, v nižších polohách srážky, ve vyšších mlhy
Tým:	2 družiny První družina – 14 členů, vedoucí J. Dlouhý + M. Faltys Druhá družina – 10 členů, vedoucí J. Suchý
Vybavení:	2 lana, zásoby jídla na 12 hodin
Průběh:	Po snídani jsme v časných ranních hodinách vyrazili směrem k hoře. Vedoucí nás převezl, autobusem vyvezl k chatě v půli výstupu, načež se z 15ti hodinové túry stala pouze 5ti hodinová. Cedule upozorňující na nebezpečí přechodu byly psány i naším rodným jazykem a proto jsme se na jejich výzvu připoutali lany a začali s výstupem. Česky psané cedule tu zjevně nebyly jen pro nás, ale i pro skupinky sprátelených bytostí v podobě Čechů, kterých tu bylo větší, než malé množství. Naše námaha však nebyla oceněna podle našich představ krásným výhledem, neb nás matka příroda na vrcholu oslepila běloucí mlhou. Po krátkém sestupu jsme dosáhli autobusu, který nás dopravil zpět do tábora. Zde nás, spolu s přichystanou teplou večeří vítali i odpočatí druhové, kteří dali před výstupem přednost zahálení v táboře.
Mission Successfully Acomplished	

Jitka & Zip

Středa (Devátý den sedmého měsíce dvoutisícíhořetího roku A. D.)

Rallarvegen

Z ranního oparu se vynořil autobus. Vlek za ním vál jak hermelín dávných králů. Z něj jak z Trojského koně vyrazili odvážní mužové, ženy, dámy, nedá mi, připraveni na konečný souboj s běsnícími živly. Ještě nevěděli, že v tomto souboji někteří utrpí šrámy na těle, na plášti i na duši, jiní si uženou těžké opruzeniny či málem přijdou o život při hrdinském činu v ledové vodě. Ale o tom až později.

V této vodě se naši hrdinové Matouš, Zip, Čulík, Adam a Filip nekoupali, pročež utrpěli opruzeniny. Někteří lehké, jiní jak pěst. Avšak ... ledem se prosekali a svá mužná těla, sužovaná prachem cest, smočili Vaši hrdinové Vojta, Martin, Jakub, Adam, Petr a Shudy, kteří se tímto činem uchránili opruzenin, leč pro pojmání otrokyň byli (alespoň dočasně) nepoužitelní.

Vrátíme se zpět k okamžiku, kdy se hrdinové (obecně) utkávají s prvními překážkami cesty, totiž neuvěřitelným množstvím guláše. Zde musíme vyzdvihnout zásluhy Vojty Bartošova, který guláši zasadil rány nejtěžší, čímž významně přispěl ke zdaru celého tažení.

Putovali jsme krajinou. Krajinou posetou obrovskými balvany porostlými lišejníky a mechem, dbale položenými kolejnicemi, po kterých se čas od času prohnal železný oř. Z lůna matky Země vystupovaly zlověstné a nezdolné, sněhem korunované štíty, ze kterých se řinuly bílé potůčky, připomínající vlasy stařen. Jo a taky tam byl ledovec, vole. Cesta byla suchá, místy mokrá, lemovaná vysokými sloupy elektrického vedení vedoucími vysoké napětí. Po mnoha přestálých utrpeních dorazili hrdinové k dnešnímu cíli, nejvyššímu bodu celé cesty.

Večer byl tichý jak zmrzlý vodopád a všichni udatní rekové se uložili ke spánku spravedlivých neb dnes v očích bohů nezhřešili, tedy až na Vojtu, jenž si to rozdál s gulášem.

The End.

Martin & Mates

Čtvrtek 10. 7. 2003

Ráno jsme se vzbudili úplně zmrzlí, protože jsme spali ve 1350 metrech n. m. a neměli ani karimatky (jak kdo – pozn. ed.). Posnídali jsme krüslí, čapli kola a vyrazili za cílem, za Vossem. Přestože měla cesta být většinou klesající, často jsme narazili na nepříjemná stoupání, která nás výrazně zpomalila a unavila. Naše tempo bylo mizerně pomalé a tak jsme museli vždy hrozně dlouho čekat. Potom nastala mýlka o cestě do Vossu a zjistili jsme, že tam cesta nevede. Byli jsme tedy nuceni jet brutální sjezd, na kterém jsme otestovali kola a hlavně brzdy.

Při sjezdu jsme narazili na stádo klidně se povalujících koz, které zabíraly úsek naší prašné cesty. Klidně stádo ani nevyvedla z míry nějaká banda cyklistů. Cesta pokračovala z mírného kopce. Při cestě jsme se ještě stavili u řeky, kde byla pouze pauza na osvěžení se. Poté cesta směřovala k přístavu zvaném Flam. Zde všichni nedočkavě vyhlíželi Karosu, která po změně plánu měla přijet na určené místo, jenž byl přístav. Po vyhledání autobusu si banda uložila kola, prohlédla přístav a uklidila se do busu. Připravený řidič zavedl autobus k Oslu. Po dlouhé cestě jsme zkoušeli najít před Oslem nějaké stanoviště. Nakonec, po dlouhém přemlouvání se kolos s přívěsem vrhl do kempu. Po velkém údivu kempujících, kteří nás bedlivě sledovali, jsme byli přesunuti na palouček u kempu. Po vydatné večeři se většina příživníků vrhla na hru ragball, po níž byli všichni dostatečně vyčerpáni a vrhli se do svých stanů.

Vojta K. + Martin Č.

Pátek 11. 7.

Dnes byl budíček zhruba kolem 8. hodiny. Posnídali jsme hrachovou polévku s chlebem. Pak se autobus vydal do Osla. Prohlédli jsme si tato muzea: Kon-Tiki, Fram, Námořní plavby a někteří také Vikingské lodě. Viděli jsme mnoho modelů lodí, čtyři opravdová plavidla a jejich vybavení. Pak jsem prošel Oslem a po cestě jsme viděli radnici, mnoho soch, fontány a dokonce i Královský palác, který hlídala stráž v černé uniformě s černými chocholy.

Nakonec jsme došli do parku, který se jmenoval Vigeland. V něm jsme měli sraz na místě, kde bylo plno soch, které představovaly muže, ženy a děti, fontána a velký kamenný sloup, který vypadal jako spletenec z lidí. Po cestě jsme si dali oběd, který se skládal z chleba, paštiky a sýra.

Potom jsme se rozjeli autobusem směrem ke švédskému jezeru, které se jmenovalo Södia Bukaresjön.

22:03 nashledanou krásné Norsko

22:04 dobrý večer hezké Švédsko

Pak jsme dojeli k tomu jezeru, ve kterém se někteří jedinci (já a řidiči) byli hned vykoupat. Mezitím se vařila večeře na parkovišti. Když to viděl (a hlavně slyšel) jeden ze dvou karavanů, ihned odjel. Tak jsme snědli tu večeři, ke které byly výborné špagety s kečupovou omáčkou a sýrem. Potom se většina lidí odebrala k ohni. Besedovalo se o všem možném i nemožném. Nakonec přišel Aleš s kytarou a tak se i zpívalo. Po půlnoci se většina kluků a holek šla vygrogodýlit.

Hana D., a Michal V.

Sobota 12. 7. 2003

„... nebo vás uhasím, ale fakt už jako“, mě donutilo vyvalit se ze stanu (Hele, ono to přeci jen funguje! – pozn. ed.). Někomu bylo vedro, tak se šel schladit do rybníka. Ty ostatní borci (samozřejmě včetně mě) měli alespoň výhodu ve frontě na snídani. „Protože byla teplá polévka, tak nebyl čaj“. Zato jsme si všichni pochutnali na gulášovém pudinku, kterého bylo ovšem hodně málo. Po čtvrtém přídavku jsme usoudil, že jsem nasycen a tak se postavil do fronty na WC. Po půl hodině přišla řada a... zase úsměv na rtech. Jirka nás chtěl zlákat na Rugby, ale bohužel na jatka nedošlo. Škoda, snad příště.

Pak sem si celkem dávali vollejbol v kroužku a ringo na profesionální úrovni (měli jsme profi-kroužky). Přesně za 1 800 000 000 000 200 pikosekund po tom, co Jirka zavelel ústup ze Švédska jsme odjížděli z tábořiště. Na plánu byl supermarket, kde jsme utratili zbytek švédskejch papírů a následovala prohlídka Göteborgu (čti Jétebork). Poutavá prohlídka města byla velice ... poutavá. Rozdělili jsme se na několik družinek podle inteligence, každá šla obhlédnout město jinou cestou. Za zmínku stojí zejména krásná výstava leteckých fotek, pořízených většinou z letadla po celém světě.

Cesta z města nebyla úplně košér, ale šlo to. Díky prozíravosti vedoucích jsme vychytali trajekty, tak, že to bylo úplně super. Chlapík, kterej nás navigoval, měl sice výraz, jako by se snažil v hlavě převést Fahrenheity na stupně Celsia, ale měli jsme u něj vhodnou protekci.

Po cestě se toho moc nedělo. Poslouchala se hudba, kecalo se o životě, vesmíru a vůbec, ale hlavně se spalo. Chrrr..

Martin Ch. – omluvte můj pravopis, ale píšu v busu, který skáče víc, než péra v posteli Španěla při líbáncích.